

UUT'T OLDE VODDEN

Wee 't Olde Vodden us bekèk,
Vrènden komt tr veur "tzich",
Wet dat toor, heel neet gek,
Ok 'tlandgoed Hackfort lig.
Hakvoort 'nerfstuk uut 'tveleen
Dat is een slim groot gedoé,
'nAl-olde landouw kôj dr zeen,
Frisse loch kriëg ie dan toé!

nGroot kasteel uut d'olde tied,
Zowat van toé d'wereld begon,
Opt kasteel, bekend wied en zied,
Wonen eeuw'n lange al'nbaron.
En door umme-hen vespreid
dOlde, moor ok de meer niejen,
(tGeet neet um'n kleinugheid)
Ligt door dee boerderiejen.
Boern-huûze, „een hele meûte”
Zo as ze wel us zèen,
Ze veschild nogal in greutte,
tZölt ter zon veertug wèen.

De b'ronnen dan op ut kasteel
Volgden mekàre door altied op,
tGing van vader op zeun of nève
Dat waarn dr al 'nhele trop!
Moor an dat steevas opvolgen
Zo hebbe wiej dan venommen,
Umdat ter door ginne veur is
Is noew een ende ekommen.
Enkelt éne freûle is ter nog,
De baron'n bunt toor
„outvekoch”.

Jeder hef d'leste b'ron ekend
Met de eenvoud dee hee had,
De boern waarn van 'm gewend
Datte proaten 'tVoddens plat!
Zee „moggen um” ok, das vast,
Hee was hier ech gezéén,
nWat olderwetse landheer wast
Moor dat toch neet alleen,
Journ zatte in de gemeenteroad
Was lange tied wetholder ok,
Gaf mennugéne goeie road,
Zo doonde wasse altied drok.

Hee was neet zozeer mètgoande,
Leet zich neet um-proaten!
Watte goed von heele stoande,
tSchippen dat zolle loaten!
Zo hadde wels strublerieje
Met zien kiesverenuging,
Ze von'n um door wat te vrieje
Zodat zn name noa ondren ging.
Op d'kieslieste kwamme dan
Een betjen kot achter an,
Dus in feite onverkiesbaar!
Moor dan bunt z'in Vodden raar!
tIs zo'n paar keer wel gebeurd

Dat ze'm uut de road woln hem'n
Dat was neet eerluk zo ak vin
De kieslieste was tan vesteurd!
Moor met zát veurkeur-stemmen
Kwamme der glansrieke weer in!

De b'ron is tr noew neet meer,
Hef neet vól ehad an d'olde dag,
Jò, op 'ngewone boern-wagen
Isse noa 'tkerkhof hèn ebrach.
Hee is noew al 'ntiedjen weg,
tHelpt neet of ie drum treurt,
tIs zoas mien buurvrouw tzeg:
„nKéér ist met ons gebeurd!”

De leste b'ron van Hakvoort
Had emaaft een „leste wille”,
Toé de boern d'wil had'n eheurd
Waarn zn tiedlang slim stille.
De b'ron hef ut hele Hakvoort
An'nsoort stichting edoane
En noew mot dus ut hele oord
Door dan teméé hen goane
En zal dee wieke van Vodden
Zo iets as „nlandschap” wod'n.

Toé Hakvoorts boern dat heurn
Sloëg de schrik eur in de bène
Al zölt ze neet blieven zeurn

Ze had'n 'tgeern andes ezeene!
Ze veult'tan as neet pluus,
Want al van geslach op geslach
Zit somgen int hoas erfluk huus
En nog altied moor gepach!

Ze hebt de stille hōppe ehad
Dat ut heel andes zol lopen,
Ze hadn zo geern ewild asdat
Zéé eur huus hadn kōn'n kopen.
Dat zon landschap alles krig,
Hoè of iej ut ok stelt,
De boern holt enkel de plich!
Dee veult zich as uut-eteld!

Asde b'ron't eür'shad egeven!
Eigenaar wèen vandáge de dag
Das toch een annèmluk streven
Dat ok'nboer wel heb'n mag!
Al ist rech van de eigendom
Deur nieje wetten uut-ehold,
tOlde rech maakt ze wat krom,
Toch löt „eigen” ons neet kolt!

nEigenaar heurt in disse tied
Moor Hakvoort dat blif achter,
Eigenaar wod de boern door niet
Ze bliëft noe als moor PACHTER!
Ome Jehan